

Розділ 2

Куриляк Валентина Василівна

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ОСВІТНЬОЇ СИСТЕМИ ЦЕРКВИ АДВЕНТИСТІВ СЬОМОГО ДНЯ

Церква Адвентистів сьомого дня має одну з найбільших у світі мереж навчальних закладів, яка включає в собі всі рівні освіти з дитячого садочка докторантури. У протестантському світі це найбільша мережа освітніх установ, яка існує в межах однієї конфесії. Станом на червень 2018 р. Церква АСД володіла 8 515 навчальними закладами, у яких навчалося 1 954 872 особи. З цієї загальної кількості було:

- 5 915 початкових шкіл, у яких навчалося 1 200 880 учнів;
- 2 435 середніх шкіл з 603 211 учнями;
- 115 вищих навчальних закладів з 145 024 студентами.
- 50 навчальних закладів для підготовки церковних працівників, де навчається 5 757 осіб.¹

Найвідомішими вищими адвентистськими навчальними закладами є університет Сам Юк у Південній Кореї, університети Ендрюса та Лома Лінда у США, адвентистський університет Центральної Африки в Руанді, Індонезійський та Бразильський університети.

Короткий огляд філософії адвентистської освіти

Світогляд адвентистів сьомого дня є християнським, біблійним. Тому погляд адвентистів на освіту відрізняється від світського погляду. З цієї причини відмінність поглядів на природу людини та можливості її розвитку визначають відмінність цілей, джерел та методів адвентистської та світської освітніх систем.

Мета світської освіти – дати людині обсяг знань про навколишній світ, сформувати навиків та вміння, які стануть при нагоді для майбутньої професійної діяльності.

Філософія адвентистської християнської освіти виходить з того факту, що людина є недосконалою, грішною за своєю природою, і тому ніяка освіта сама по собі не здатна подолати руйнівний вплив гріха на людину та змінити її zdegradovanу природу. Тому мету адвентистської освіти можна сформувати словами Еллен Уайт, яка стояла біля її витоків у XIX ст.: «Відновити в людині образ її Творця,

¹ Quick Statistics on the Seventh-Day Adventist Church, 2018. [Електронний ресурс].

– Режим доступу: <https://www.adventistarchives.org/quick-statistics-on-the-seventh-day-adventist-church>.

повернути до досконалості, в якій вона була створена, сприяти розвитку тіла, розуму і душі, щоб божественна ціль в її створенні могла бути реалізована – це мета роботи викуплення. Це також і мета освіти, найвища мета життя».² З такої концепції випливає, що робота освіти та робота викуплення по суті є однаковими. Тому для адвентистів християнська освіта має велике значення.

Освіта з точки зору адвентистів – це динамічний процес, який має тривати все життя, охоплює всю людину та її підготовку до служіння в цьому житті, а також у вічності. «Правдива освіта – це більше, ніж курс навчання. Це більше, ніж підготовка до життя, яке існує зараз. Це пов'язано з усім еством і з усім періодом існування, можливим для людини. Це гармонійний розвиток фізичних, розумових та духовних сил. Це готує студента до радості служіння у цьому світі і до вищої радості та ширшого служіння у світі прийдешньому».³

З цієї причини навчальний процес, який не враховує усіх аспектів людської особистості, зокрема її соціальної та духовної складової, вважається неповноцінним. Вивчення Біблії – це основа всього навчального процесу. Ця Книга повинна займати перше місце у християнській системі освіти, тому що дослідження Святого Письма більше, ніж щось інше, зміцнює, очищує та облагороджує розум. Біблія – це безпомилкове відкриття Божої волі і плану спасіння. Тому важливою метою християнської освіти є приведення людини до стосунків з Ісусом Христом та відображення характеру Спасителя в її житті.

Адвентистська система освіти передбачає гармонійне поЗв'язок розумової та фізичної праці. Здобуваючи професійні навички, молода людина готується до майбутнього самостійного життя. Але розвиток здібностей повинен мати на меті не зростання особистого престижу, а розширення можливостей для служіння Богу і людям. Підкорення власних інтересів та цілей головній меті – служити Богові та ближнім у цьому житті та у вічності є основною метою освіти.

Наведімо основні філософські тези адвентистської освіти:

- 1) актуальна освіта має відношення до всієї людської істоти, поєднуючи її інтелектуальну, фізичну та духовну підготовку;
- 2) актуальна освіта нерозривно пов'язана з викупленням, відновлюючи грішну людину до образу Божого;

² White E. Education. California, USA. 1903, 1952. P. 14.

³ White E. Education. California, USA. 1903, 1952. P. 13.

- 3) актуальна освіта повинна підкреслювати розвиток характеру в рамках християнського зростання;
- 4) Христос є як кінцевим джерелом мудрості, так і прикладом справжнього вчителя;
- 5) оскільки Біблія є стандартом істини та людської поведінки, їй слід приділяти ключове, найвагоміше місце в освіті;
- 6) оскільки студент може почути голос Бога через природу, то природний світ повинен служити його підручником;
- 7) школи повинні бути розташовані у сільській місцевості, де студенти можуть вивчати природу, заробляти кошти на проживання, працюючи у сфері сільського господарства, і бути захищеними від розтлінного впливу міст;
- 8) навчальний план повинен включати заняття з ручної праці, фізичних вправ, формування корисних навичок, уміння надавати фінансову допомогу та дотримуватись дисципліни;
- 9) студенти повинні усвідомлювати, що вони несуть відповідальність перед людьми і тому повинні стати корисними членами суспільства;
- 10) студенти повинні бути навчені поширювати Євангеліє Христа, зокрема, через різні гілки служіння церковної організації.

Історія розвитку адвентистської освіти

Після Великого розчарування 22 жовтня 1844 р. адвенти́сти були спантеличені та розгублені. Деякі адвенти́сти відправили своїх дітей назад до державних шкіл. Інші – ні, тому що вважали шкільну освіту для своїх дітей неважливою і припускали, що Другий Прихід відбудеться якщо не завтра, то за дуже короткий проміжок часу. Але у 1850-х роках таке ставлення почало змінюватися. Один з лідерів суботніх адвентистів Еллен Уайт сказала, що не слід з упевненістю розглядати будь-яку конкретну дату повернення Христа, а дітям необхідно здобувати основні навички, щоб готуватися до майбутнього самостійного життя.

Джеймс Уайт засудив поведінку тих батьків, які не проявляли турботи про навчання дітей: «Деякі думали, що через те, що Христос приходить так скоро, їм не треба приділяти великої праці або витрат на підготовку своїх дітей. Це велика помилка, достатня для того, щоб накликати на себе невдоволення Небес».⁴

Але тим дітям адвентистів, які повернулися до державних шкіл, було несолодко. Вони зіткнулися з насмішками з боку своїх одно-класників, які, не без впливу власних батьків, висміювали та знуща-

⁴ Youths Instructor. California, USA. August 1, 1852. P. 1.

лися над ними, оскільки Христос не прийшов, як передбачалося. Однією з образливих фраз, які лунали на адресу дітей адвентистів, була: «Маленький прихід! Маленький прихід!» («Little Advent! Little Advent!»).⁵ Матері ображених дітей втішали дітей біблійними історіями про мужність Данила, Давида та Естер, і діти змушені були повертатися до школи й далі терпіти глузування однолітків.

У середині 1850-х років сім'я Уайт, яка мала власних маленьких дітей, нагадувала іншим батькам про їхні обов'язки. У «Review and Herald» Еллен Уайт опублікувала статтю «Борг батьків перед своїми дітьми», а Джеймс підготував серію публікацій із трьох частин під назвою «Діти тих, хто святить суботу», в якій він описав відсутність моралі, що було властивим для тих, хто відвідував державні школи. Служитель Джеймс Уайт стверджував, що схильність до вульгарної мови, сварок і суперечок прищеплюється дітям адвентистів, оскільки «діти – найуспішніші вчителі дітей». Разом з тим він визнавав: «Було б краще відправляти дітей в наші (державні) загальні школи, якими б деморалізуючими вони не були, де їхній розум може бути зайнятий навчанням у шкільні години і де вони можуть отримати щось хороше змішане з поганим, аніж повертати їх на вулицю, де вони не зможуть отримати нічого доброго, але вивчатимуть звички та пороки вуличних грішників». Джеймс Уайт радив, щоб діти навчалися вдома з батьками або адвентистським вчителем.^{6,7,8,9}

Та все ж діти адвентистів не були повністю знехтувані, оскільки вони отримували релігійну освіту під час молитовних служб, пасторських проповідей, євангельських лекцій, табірних зустрічей і через домашнє вивчення Біблії.

Серед тих батьків, чиї діти повернулися до державних шкіл, виникло нове занепокоєння, тому що діти піддавалися вченням, які відрізнялися відадвентистських переконань. Тому в 1853–1854 рр. серед адвентистів стали переважати погляди, що їхні діти повинні отримувати освіту під наглядом тих, хто поділяє таку ж віру. Існувало чимало домашніх шкіл серед адвентистів. Дітей однієї або кількох сімей збирали разом і наймали вчителів, які були твердими у вірі

⁵ Spalding A.W. Origin and History of Seventh-day Adventists, vol. 4. Washington, USA. 1962. Vol. 2. P. 111–112.

⁶ Advent Review and Sabbath Herald. Hagerstown, Maryland, USA. September 19, 1854. P. 45–46.

⁷ Advent Review and Sabbath Herald. Hagerstown, Maryland, USA. August 20, 1857. P. 125–126.

⁸ Advent Review and Sabbath Herald. Hagerstown, Maryland, USA. August 27, 1857. P. 133–134.

⁹ Advent Review and Sabbath Herald. Hagerstown, Maryland, USA. September 3, 1857. P. 141.

та компетентними, щоб викладати як питання релігії, так і загальні шкільні предмети. Хоча багато батьків адвентистів хотіли, щоб їхні діти навчалися в домашніх школах, вони швидко зрозуміли, наскільки складним може бути процес освіти.¹⁰

Перша адвентистська школа почала роботу у 1853 р., за десять років до утворення офіційної церковної організації. Функціонувала вона у приватному будинку адвентиста у місті Бакс Брідж у штаті Нью Йорк за спонсорської підтримки Джона Баїнгтона, який пізніше став першим президентом Генеральної Конференції (далі – ГК) Церкви АСД. Він приєднався до адвентистів у 1852 р., а вже наступного року порадив створити школу для їхніх дітей. Його дочка Марта Баїнгтон була вчителькою за освітою. І декілька сімей домовилися створити домашню школу для своїх дітей. У школі навчалось сімнадцять учнів. Ця однокімнатна школа працювала три роки і щороку мала нового вчителя. Подібні домашні школи відкрилися також у будинку адвентистського пастора Джосії Харта у Джексоні (штат Мічиган) та в Норфільді (штат Вермонт). Вони проіснували не більше двох років.^{11,12}

У 1855 р. відкрилася домашня школа у Батл-Кріку (штат Мічиган), яка проіснувала шість років. І хоча ще не була створена церковна організація, але школа в місті Батл-Крік, де розташовувалося видавництво «Review and Herald», мала ознаки конфесійної школи. Було зроблене все можливе, щоб ця школа розвивалася. Але школа закрилася з таких причин:

- 1) заяви на зарахування до школи надходили повільно;
- 2) незадовільний рівень дисципліни учнів: один вчитель був дуже поблажливим, інший – надмірно суворим;
- 3) поруч була відкрита безплатна державна школа, і деякі сім'ї адвентистів вирішили за доцільніше відправити своїх дітей туди.

Якби ця адвентистська школа була успішною, то могла би стати безпосереднім передвісником коледжу Батл-Кріка. Закриття школи дуже засмутило Джеймса Уайта, і він був змушений найняти приватних вчителів для своїх дітей. У 1861 р. пролунала пропозиція відновити школу в Батл-Кріку, але Джеймс Уайт відхилив її, пославшись

¹⁰ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844-1900. Washington, USA. 1987. P. 12-15.

¹¹ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844-1900. Washington, USA. 1987. P. 30-31.

¹² Coy G.W. Manual training: Its role in the development of the Seventh-Day Adventist educational system. Cedar Falls, Iowa, USA. 1987. P. 114-115.

на попередній невдалий досвід.^{13,14}

У 1855 р. суботню школу в Батл-Кріку заснував Меріт Келлог, зведений брат Джона Келлога. Він усвідомив проблему відсутності посібників для вивчення Біблії серед адвентистів. Тоді біблійні уроки стали друкувати в журналі «Наставник молоді» («Youth's Instructor»), але публікації були нерегулярними. За відсутності основних навчальних матеріалів вчителі самостійно вибирали пам'ятні вірші та історії з Біблії, а також самотужки формулювали питання учням із вивчених тем. Джеймс Уайт також розглядав суботню школу як засіб впливу на дітей адвентистів. У другій половині 1850-х років окремі групи адвентистів поступово розвивали суботні школи за зразком Меріта Келлога. Присутніх учнів розподіляли на класи по шість-вісім у кожному. Впродовж уроку вони слухали розповіді вчителів і відповідали на їхні запитання. Це був спосіб посіяти насіння істини з мінімальними затратами. І навіть коли в громаді було тільки двоє дітей, як указував Д. М. Канрайт, суботня школа повинна проводитись.¹⁵ Суботні школи сформуливали зразок вивчення Біблії, який використовувався в домашніх, а потім і в церковних школах.¹⁶

У 1864 р. була відкрита адвентистська школа в порожньому церковному приміщенні в місті Монтерей (штат Мічиган) поблизу від Батл-Кріка. Але погана дисципліна в класі спричинила її закриття. У 1865–1866 рр. адвентисти Монтерея відкрили нову школу, на цей раз в приватному будинку. У ній був створений церковний комітет, який наглядав за навчальним процесом.

Ще одна церковна школа відкрилася в 1860 р. у триповерховому будинку на фермі недалеко від міста Амхерста у штаті Нью-Гемпшир. Точні дати її відкриття та закриття втрачені. На першому поверсі був великий зал, який використовувався для церковних зібрань та для шкільних занять. На двох верхніх поверхах було розміщено чотирнадцять кімнат для проживання школярів. Ця школа стала першою в історії адвентистів, яка мала пансіон для учнів.

Навчальний процес був налагоджений добре, але проблеми виникли, коли вчителька почала пропагувати крайні погляди

¹³ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 49.

¹⁴ Maxwell M.C. Tell it to the world. The story of Seventh-day Adventists. California, USA. 1977. P. 219.

¹⁵ Canright D.M. Sabbath School // Advent Review and Sabbath Herald. Hagerstown, Maryland, USA. December 25, 1866. P. 29.

¹⁶ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education. 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 37–38.

у сфері реформи здоров'я. Вона забороняла учням вживати молоко, яйця, цукор, сіль. У вчительки були хороші мотиви, але обмежене розуміння принципів здоров'я та харчування. Учні відчували нестачу в якості харчування і були обурені таким підходом вчительки, що призвело до закриття школи.¹⁷

Багато адвентистських вчителів раннього періоду історії Церкви не були професіоналами. Вони не мали достатнього професійного досвіду, щоб упоратися з проблемами, з якими зіткнулися. Існував великий брак коштів для організації навчального процесу. Спочатку вчителів-адвентистів майже повністю набирали з державних та інших приватних шкіл. Унаслідок цього методи та принципи, властиві для інших освітніх сфер, увійшли в адвентистську систему освіти. Навчальні плани, освітні цілі, методи та шкільна дисципліна містили слід тогочасної освітньої практики, незважаючи на спроби змінити її відповідно до адвентистської філософії освіти, яка тільки зароджувалась.

З огляду на це Еллен Уайт писала, що адвентистські школи не повинні слідувати «порядкам конфесійних шкіл, створених іншими церквами, чи порядкам світських семінарій та коледжів».¹⁸ Але це попередження залишилось без уваги. Відкриття, як і закриття школи, часто залежало від однієї людини. Багато шкіл закривалося, коли вчитель чи адміністратор розривав з ними контакт. Наприклад, переїзд Джона Байтона з Бакс-Бриджа призвів до закриття адвентистської школи в тому місті. Адвентистські служителі того часу вважали, що їм не вистачає часу, щоб займатися школами. І слід звернути увагу, що до появи коледжу в Батл-Кріку у 1874 р., адвентисти мали дуже мало служителів. У 1866 р. комітет ГК визнавав: «У нас у п'ять разів більше звернень про допомогу, ніж можуть задовольнити біблійні працівники, які зараз працюють у полі».¹⁹

Адвентистській системі освіти загрожували небезпеки з двох сторін: нестача вчителів та брак служителів. Крім того, наявні служителі навчалися в інших конфесіях. Тому школа для навчання служителів та вчителів стала нагальною необхідністю.²⁰

У перші роки не було центральної адміністрації та формально-

¹⁷ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 93–94.

¹⁸ White E.G. Fundamentals of Christian Education. California, USA. 1923. P. 576.

¹⁹ Advent Review and Sabbath Herald. Hagerstown, Maryland, USA. December 11, 1866. P. 12.

²⁰ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 62–63.

го нагляді над школами, не існувало стандартних принципів найму та визначення кваліфікації вчителів. Школами опікувались адвентистські громади на місцях. Крім того, серед адвентистів побутувала думка, що оскільки організація шкіл потребує великих фінансових затрат, то краще спрямувати ці кошти на поширення вістки про прихід Христа, суботу та інші відмітні адвентистські доктрини.²¹

Величезний вплив на розвиток системи адвентистської освіти справив Гудло Белл. Він народився у 1832 р. і в молодому віці він отримав освіту в Оберлінському коледжі, що допомогло йому створити школу в Батл-Кріку, яка не тільки мала успіх, але й стала зразком для адвентистської системи освіти на наступні десятиліття. Оберлінський коледж використовував кардинально відмінну на той час систему навчання. У навчальному процесі, зокрема, втілювались принципи санітарії та гігієни. Від учнів очікувались високі стандарти моральної поведінки, а релігійна освіта займала важливе місце у навчальній програмі.

Дізнавшись про інститут реформи здоров'я у Батл-Кріку, заснованому адвентистами, Белл приїхав туди у 1867 р., щоб відновити своє здоров'я. У результаті він не тільки покращив свій фізичний стан, але й прийняв адвентистську вістку та приєднався до церкви.²²

Гудло Белл зарекомендував себе, як учитель з п'ятнадцятирічним успішним досвідом викладання, і Джеймс Уайт вирішив відновити діяльність церковної школи у Батл-Кріку, незважаючи на попередній гіркий досвід. Белл мав здатність доступно пояснювати важкозрозумілі моменти з арифметики та граматики. Один з учнів тієї школи розповідав, що професор Г. Х. Белл запропонував проводити заняття з граматики на галявині під розлогим деревом. Така форма проведення занять була одним зі свідчень новаторського підходу цього вчителя. Белл був дружелюбною людиною, любив красу, але був одночасно строгим, стараним, трудолюбивим та очікував високого рівня роботи від своїх учнів. Він умів знайти підхід до кожного. Відображаючи філософію коледжу Оберліна, його альма-матері, Белл вчив, що кінцевою метою освітнього процесу має бути служіння на благо людства. У 1867 р. у цій школі навчалося дванадцять учнів віком від шістнадцяти до двадцяти років, серед яких були сини Джеймса та Еллен Уайт Едсон та Уільям, а також Джон Келлог. У 1868 р. для школи було виділене старе приміщен-

²¹ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 65–70.

²² Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 102–105.

ня видавництва «Review and Herald». Але в наступному році школа закрилася через недостатнє фінансування.²³

10 грудня 1871 р. Еллен Уайт написала сувору догану церкві Батл-Кріка за те, що вони допустили закриття школи і закликала Белла знову почати викладати в школі, яка повинна була б відкритися знову. З того часу Джеймс та Еллен Уайт почали просувати концепцію конфесійної школи, яка б спонсорувалася не просто місцевою громадою, а церковною організацією. У квітні 1872 р. утворився шкільний комітет, до якого були залученні працівники ГК Церкви АСД. 11 травня 1872 р. було прийняте рішення, що комітет ГК здійснюватиме нагляд над школою, найматиме вчителів та здійснюватиме спонсорську підтримку. Ця перша офіційна церковна школа відкрилася 3 червня 1872 р.²⁴

У 1872 р. Еллен Уайт написала свій перший і один з найбільш важливих та всеохоплюючих творів щодо філософії та мети адвентистської освіти під назвою «Актуальна освіта». Там були представлені фундаментальні принципи, які стали основою структури системи адвентистської освіти. У ній були охоплені сфери розумового, фізичного, морального та духовного розвитку, дисципліна та самоконтроль. Це була концепція збалансованої освіти всієї людини, а не тільки зосередження на здобутті професійних навичок.²⁵

Еллен Уайт закликала, щоб навчання у школі поєднувалось з сільськогосподарськими та виробничими заняттями. Саме з цього погляду вона наголошувала, що нова школа повинна бути розташована у сільській місцевості, де є достатньо можливостей для забезпечення фізичного розвитку учнів та практики сільськогосподарських робіт. Це також віддалило б студентів від неосвяченого впливу міського життя Батл-Кріка. Джеймс Уайт та Белл притримувалися подібного погляду. Але не у всіх була така думка. Деякі церковні лідери, зокрема, тогочасний президент ГК Джордж Баттлер, не були впевнені, що для нової школи потрібна велика ділянка землі у сільській місцевості, тому що школа, яка б надавала освіту, засновану на фізичній праці, не отримає достойного академічного престижу; студенти майбутнього коледжу не повинні принижувати свою самоповагу цією низько оцінюваною брудною роботою. І шкіль-

²³ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Berrien Springs, Michigan, USA. 2001. P. 35–37.

²⁴ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 38–39.

²⁵ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 52–53.

ним комітетом було прийнято рішення придбати місце для школи в межах міста.²⁶

Оскільки Джеймс Уайт планував створення не початкової чи середньої школи, а вищого навчального закладу, то в 1874 р. цю школу реорганізували у коледж. Була побудована триповерхова цегляна будівля для 400 студентів. Коледж розташували в межах міста, на невеликій ділянці землі з гарним краєвидом. Джеймс та Еллен Уайт були задоволені будівлею, але шкодували щодо її місцезнаходження, тому що цілі, які були визначені для коледжу, тепер було важко втілити на практиці.

Першим директором коледжу став Сідні Браунсберг – випускник Мічиганського університету, який отримав ступені бакалавра мистецтв та магістра з класичних досліджень. Хоча він знав принципи освіти, викладені Еллен Уайт у 1872 р., але не мав попереднього досвіду реалізації цієї філософії в реальних умовах. Він сказав: «Я нічого не знаю про проведення такої школи, де реміснича справа та сільське господарство є частиною навчального процесу».²⁷ Він не виступав проти вказаної філософії освіти, але зосередив свої зусилля на власному розумінні навчального процесу, а втілення у життя цих принципів відклав на зручніший час. Браунсберг бажав, щоб у цій школі проводилось серйозне академічне навчання: «Коли прийде Господь, говорив він, адвентисти сподіваються залишити свої ферми, свій бізнес і будівлі та забрати з собою свої мізки».²⁸

У коледжі працювали такі викладачі, як Урія Сміт – редактор видавництва «Review and Herald» і за сумісництвом викладач релігії; Джон Харві Келлог – голова Інституту здоров'я і за сумісництвом викладач фізіології та здоров'я; Гудло Харпер Белл – викладач англійської мови; Сідні Брайнсберг – директор коледжу та викладач старовинних мов. Навчальний план коледжу не вирізнявся унікальністю, а був схожим до навчальних планів університетів та коледжів інших конфесій того часу. Коледж Батл-Кріка швидко став гуманітарним коледжем з програмою вивчення класичних мов та літератури, ігноруючи реформи, засновані на перевазі вивчення Біблії.²⁹

Акцент навчальної програми коледжу був головним чином зосе-

²⁶ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 155–158, 221.

²⁷ Marroquin M. E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 62–64.

²⁸ Schwarz R. W. Light Bearers to the Remnant / R. W. Schwarz. – Mountain. View, California: Pacific Press. California, USA. 1979. P. 128.

²⁹ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College, USA. 2001. P. 73.

реджений на вивченні іноземних мов. Курс іноземних мов був найоб'ємнішим серед інших навчальних курсів навчального закладу. Керівництво коледжу поклало великі надії на навчання студентів як іноземних місіонерів, тому було розпочато викладання німецької, французької, шведської та датської мов поряд з рідною, англійською. Таке рішення було зроблене на хвилі піднесення, зумовленого офіційним відрядженням Церквою АСД у 1874 р. свого першого закордонного місіонера у Швейцарію та розробка планів поширення місіонерської діяльності за межами Північної Америки. Але, незважаючи на те, що все більше місіонерів направляли за кордон, інтерес до вивчення іноземних мов у коледжі знизився до такого рівня, що в 1880 р. лише німецька мова викладалася на регулярній основі.³⁰

Однак зниження інтересу до вивчення іноземних мов не було симптомом загального спаду в коледжі. З 1875 до 1881 р. кількість студентів зросла від 289 до 490. П'ята частина студентів належала до неадвентистських сімей, і викладачі побоювались, що за умови зростання їх кількості у коледжі посиляться світський вплив і буде втрачений контроль над студентською дисципліною.^{31,32}

Як було зазначено вище, у коледжі викладався класичний курс, основою якого було вивчення старовинних класичних мов: івриту, латинської та класичної грецької мов (не плутати з грецькою мовою Нового Завіту). Це відповідало теологічній підготовці навчальних закладів інших конфесій, тому що класична освіта вимагала, щоб випускник міг спілкуватися латиною та орієнтуватися у грецькій мові та івриті. Хоча керівництво коледжу не включило давні язичницькі міфи та твори латинських отців церкви до навчального плану, але туди входили твори латинською прозою: праці Ціцерона, Квінтіліана, Тацита та «Енеїда» Вергілія. Для вивчення грецької мови пропонувалися твори Фукідида, Горація та «Іліада» Гомера. Браунсберг настільки підтримував розвиток класичного курсу, що вирішив розширити його до рівня магістратури. Ця академічна програма викликала повагу у церкві Батл-Кріка. Однак потреби обґрунтувати, що це не відповідало меті заснування коледжу Батл-Кріка, не було.³³

³⁰ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education (1844–1900). Washington, USA 1987. P. 181–182.

³¹ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 71.

³² Schwarz R.W. Light Bearers to the Remnant. California, USA. 1979. P. 129.

³³ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 183, 187.

Заняття з вивчення Біблії, які проводив Урія Сміт, були не простими біблійними лекціями, а серйозним біблійним курсом. Але, на диво, цей предмет не був обов'язковим, а факультативним. З цієї причини відвідуваність була набагато меншою, ніж загальна кількість студентів. Метод викладання Урії Сміта вважався глибоким, але, на думку студентів, «сухим». Курс складався з дослідження пророчих книг Даниїла і Об'явлення та адвентистських доктрин. Така позиція адміністрації коледжу виглядала незвичною, зважаючи на те, що це був саме конфесійний заклад. Але така тенденція в коледжі відповідала загальному Духа того часу. По всій Америці проходив рух за зменшення релігійного впливу на державні школи. Це ніби й не повинно було впливати на адвентистський навчальний заклад, але, на жаль, це було не так. Хоча ця школа, а потім і коледж, були створені для захисту адвентистських поглядів, коледж Батл-Кріка через чотири роки після свого створення у 1876 р. включив вражаюче твердження до свого каталогу: «У навчальному курсі коледжу чи правилах немає нічого, що було б сектантським. Біблійні лекції перед класом можна відвідувати за власним бажанням».^{34,35}

Серед заявлених цілей коледжу були позитивний моральний вплив на учнів та релігійна атмосфера. Існувала й тенденція до жорсткої дисципліни, особливо у контактах учнів протилежних статей. Ці правила стосувались не тільки студентів, але й викладачів. Заборонялися азартні та шумні ігри, будь-які образливі та нецензурні вирази, вживання алкоголю, жування та куріння тютюну, діяла заборона залишати пансіон вечорами тощо.^{36,37}

Сільськогосподарське та професійне навчання було майже відсутнім через нестачу місця. Крім того, поглиблюючи таку ситуацію, керівництво коледжу продало частину земельної ділянки для підтримки фінансування будівництва школи. Ситуація погіршувалась відсутністю гуртожитків та їдальні. Вважалося, що студенти будуть проживати у сім'ях адвентистів Батл-Кріка, де матимуть житло та харчування. За таких обставин студенти велику частину часу перебували без нагляду, що не покращувало репутацію коледжу серед мешканців міста. Під керівництвом Браунсбергера піднімало-

³⁴ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 185–186.

³⁵ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 88–89.

³⁶ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 193–194.

³⁷ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 68–69.

ся питання надання гуртожитків, але воно не вирішувалось через брак коштів, відсутність місця для їхнього будівництва та інертність у прийнятті рішень.³⁸

Еллен Уайт вважала, що коледж не досяг своєї початкової мети. У 1881 р., звертаючись до делегатів конференції, вона сказала: «Мета Бога відносно коледжу – дати нам можливість вивчати науки та одночасно пізнавати те, що вимагає Його Слово».³⁹ Вона схвалила курс біблійних лекцій у коледжі та підкреслила, що «нам необхідні спеціальні лекції з біблійних питань; вивчення Святого Письма повинно займати центральне місце в усій системі нашої освіти».⁴⁰

Разом з тим вона підкреслила, що християнська освіта охоплює дещо більше, ніж забезпечення хорошої моральної атмосфери та включення кількох біблійних уроків до навчальної програми. Еллен нагадала їй про принцип всебічної освіти, який забезпечує розвиток характеру та підготовку до дорослого життя шляхом практичної професійної підготовки до фізичної праці, такої, як сільське господарство та робота в майстернях.

Через зростаючу критику Браунсбергер відчував себе розчарованим. Тиск щодо реформування навчальної програми за принципами, проголошеними при заснуванні коледжу, та забезпечення дотримання дисципліни був дуже тяжким. У нього погіршилось здоров'я та нервовий стан. 16 травня 1881 р. він звільнився з посади директора коледжу. Що сталося з місією коледжу? Дивним чином місія згадувалась в газетах та проповідях, але в реальному житті вона не знайшла практичного застосування.⁴¹

24 липня 1881 р. місце Браунсбергера у коледжі Батл-Кріка було запропоновано зайняти Олександром Маклірну. Він був баптистським служителем, який мав богословський ступінь і прийняв основні принципи віри АСД за декілька днів до цього запрошення. Хоча він ще не став членом Адвентистської Церкви, керівники коледжу мали надію, що це скоро станеться. Але Маклірн офіційно так і не приєднався до Церкви АСД. Джеймс Уайт був задоволений вибором нового директора, як дуже освіченої людини, а Еллен Уайт була більш стриманою в оцінках. У своїй діяльності на посаді директора він ніколи не згадував про філософію освіти, проголошеної

³⁸ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 198.

³⁹ White E.G. Testimonies for the Church, vol. 5. California, USA. 1948. P. 21.

⁴⁰ White E.G. Testimonies for the Church, vol. 5. California, USA. 1948. P. 21.

⁴¹ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 209–210.

Еллен Уайт у 1872 р. З цієї точки зору він був менш підготовлений до виконання місії коледжу, ніж його попередник. Маклірн подібно до Браунсбергера підкреслював важливість грецької та латинської класики в освітній системі коледжу.⁴²

Намагаючись заслужити прихильність студентської спільноти, Маклірн скасував і ті нечисленні заняття з фізичної праці, які перед тим існували. Згодом він почав послаблювати й соціальні норми, дозволивши студентам порушувати правила відносин з особами протилежної статі. Маклірн зарекомендував себе чудовим проповідником і викликав захоплення у студентів своїми проповідями.⁴³

Невдовзі після свого призначення та впроваджених нововведень у Маклірна почались конфлікти з Гудло Беллом. Як президент коледжу він вимагав поваги до себе, утверджуючи таким чином свій авторитет. А Белл вважав себе духовним засновником коледжу. Він мав тринадцятирічний педагогічний досвід у Батл-Кріку і відіграв визначальну роль у створенні самого коледжу. Маклірн мав ступінь доктора богослов'я, а у Белла не було навіть університетського ступеня. Але при цьому він вважав, що його філософія, методи та ідеї були правильнішими, ніж у Маклірна. Саме різниця у поглядах відносно місії та цілей коледжу стала основою конфлікту. Відсутність у Белла відповідного наукового ступеня та формальної освіти не дали йому можливості стати керівником коледжу як у 1872, так і в 1881 рр. Конфлікт між Маклірном та Беллом ще загострився, коли син Маклірна повів себе агресивно щодо Белла, збивши його з ніг на сходах коледжу. Белл не витримав такого ставлення і звільнився в лютому 1882 р. У результаті того ж року було прийнято рішення тимчасово закрити коледж у Батл-Кріку. Маклірн після закриття коледжу, так і не ставши членом Церкви Адвентистів, приєднався до баптистів сьомого дня.^{44,45}

Тим часом, ще до закриття коледжу Батл-Кріка, виникло ще дві школи на протилежних узбережжях США. Керували ними ті, хто мав перед тим великий досвід роботи в коледжі Батл-Кріка. Восени 1881 р. відкрилась школа в Хілдсбурзі (штат Каліфорнія) під керівництвом Сідні Браунсбергера. Для неї придбали триповерхо-

⁴² Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 214–216.

⁴³ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 222.

⁴⁴ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 217–218.

⁴⁵ Schwarz R.W. Light Bearers to the Remnant. California, USA. 1979. P. 131.

ву будівлю з невеликою ділянкою землі на околиці міста. 11 квітня 1882 р. там почали навчатися 33 учні різного віку. Саме через нездатність реалізувати філософію адвентистської освіти Браунсбергер залишив роботу в коледжі Батл-Кріка. Тепер же у Хілдсбурзі він планував втілювати ці принципи, як міг. Ця школа стала першою у Церкві АСД, де біблійні уроки стали частиною навчальної програми. Успіх школи ставав усе очевиднішим. До програми на цей раз було включено курс вивчення грецької мови Нового Завіту.⁴⁶

Через три місяці школа стала називатися коледжем. Для проживання студентів тут був відкритий гуртожиток, що також стало його помітною особливістю і дозволило забезпечити кращий нагляд за студентами у вільний від занять час. Були визначені години ручної праці, що приносило не тільки загальну користь, а й підтримувало фізичний стан і здоров'я студентів.

З часу заснування цього навчального закладу були запроваджені заняття із садівництва, городництва, поліграфії, теслярської справи, виготовлення наметів. Згодом до цього додалися заняття з освоєння таких корисних професій, як пошив взуття і одягу, виготовлення мітел (множ. від мітла), крій і шиття, кулінарія, а також ведення домашнього господарства. Студенти були дуже задоволені. Впровадження у Хілдсбурзькому коледжі ручної праці, як частини навчального плану, створило прецедент. З тих пір комбінована програма навчання була прийнята в якості основоположного принципу системи освіти Церкви АСД. Браунсбергер був задоволений тим, що завдяки запровадженню занять з фізичної праці зникли проблеми з дисципліною, з якими він стикався в роки викладання у коледжі Батл-Кріка. Але реалізувати план розвитку фізичного аспекту адвентистської освіти у повному обсязі не дозволяла площа території коледжу.⁴⁷

Навесні 1908 р. коледж переїхав на нове місце – у гори Хауелл, що у штаті Каліфорнія. Тут було достатньо багато лісових насаджень та сільськогосподарських земель, були коні, худоба, доступ до чистої води. Першочергова увага була приділена спорудженню комплексу із шести будівель, включаючи готель та басейн. Коледж змінив назву на Тихоокеанський уніонний коледж (Pacific Union College).⁴⁸

⁴⁶ Ibur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 242–246.

⁴⁷ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 250–255.

⁴⁸ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 256.

19 квітня 1882 р., за вісім днів після початку навчання в школі Хілдсбурга відкрилася адвентистська школа в Південному Ланкастері (штат Массачусетс) під керівництвом Гудло Белла. Одним із завдань школи було навчання молодих чоловіків та жінок служінню в церкві та виконанню щоденних життєвих обов'язків. Останнє завдання знаходилося в контрасті з практикою коледжу Батл-Кріка, де увага йому не приділялася зовсім. Белл, як і раніше, залишався прихильником строгого контролю за дисципліною. В управлінні коледжем він намагався дотримуватися принципів філософії адвентистської освіти. Стосовно планів занять з вивчення Біблії Белл заявив, що з-поміж усіх навчальних предметів «Біблія займає перше місце».⁴⁹

До навчальної програми входило й вивчення законів здоров'я. Існувала також відповідна програма з фізичної праці. Практикою було доведено, що учні здатні краще засвоювати матеріал, якщо мають дві-три години фізичного навантаження, ніж коли проводять увесь час над підручниками. Крім того, своєю працею студенти заробляли певні кошти. Керівництво було переконане, що фізична праця була практичною та корисною. Було організоване навчання з виробництва наметів, ременів, ремонту взуття, виготовленню мітел та поліграфічної продукції. Було прагнення, щоб кожна молода людина опанувала хоча б один вид ремесла.⁵⁰

Заснування Хілдсбургського коледжу та школи в Південному Ланкастері свідчило, що в період кризи, яка загрожувала знищити вищу освіту адвентистів сьомого дня, з'явилася нова, різноманітна, творча та корисна система. Це також показало, що адвентисти більше не були нечисленною групою, обмеженою декількома штатами, а стали великою релігійною спільнотою, яка функціонувала на величезних територіях від Тихоокеанського до Атлантичного узбережжя. Церква росла, розвивалася, як кількісно, так і якісно, осягаючи різні сторони своєї місії.

Утім, повернімося до Батл-Кріка. У 1883 р. було прийнято рішення відновити навчання у колишньому коледжі цього міста. Його адміністратором обрали Уолкотта Хаклі Літгльджона – пастора адвентистської церкви Батл-Кріка. Він був високоосвіченою людиною, мав повагу як серед членів своєї церкви, так і серед протестантів інших напрямів, але був незрячий. Син відомого судді, він втратив зір під час вивчення права у Мічиганському університеті. Приймавши адвентистську віру, він присвятив себе служінню і став чудовим

⁴⁹ Advent Review and Sabbath Herald. Hagerstown, Maryland, USA. March 7, 1882. P. 159.

⁵⁰ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844-1900. Washington, USA. 1987. P. 259-267.

оратором. Сліпота не стала Літтлджону на заваді.

Коледж Батл-Кріка відкрився наново 5 вересня 1883 р. з 88 студентами. Але їхнє число до кінця року збільшилось до трьохсот. Був проведений аналіз тих сторін місії коледжу, які раніше ігнорувалися. За прикладом навчальних закладів у Хілдсбурзі та Південному Ланкастері в 1884 р. тут був збудований триповерховий гуртожиток, але тільки для жінок. Знову постало питання включення до програми ручної праці. Після довгих дискусій було прийнято рішення створити бюро з працевлаштування, щоб допомогти студентам у майбутньому знайти собі відповідне ремесло. Але це була не освітня програма, призначена для навчання ручній праці, бо в ній брали участь тільки ті студенти, які потребували коштів. Християнська філософія праці та ефективності була проігнорована, тому зміни були лише поверховими. 7 червня 1884 р. були затверджені навчальні плани. Для жінок вони відтепер включали навчання з кулінарії, пошиття одягу, ведення домашнього господарства, виробництва дамських капелюхів. Чоловіків навчали шити верхній одяг зі шкіри та товстих тканин, виготовляти матеріал для наметів тощо. Сам Літтлджон вказував на важливість фізичної праці та здорового способу життя. Він, зокрема, показував жінкам, як випікати висівкові тістечка без додавання соди. Оскільки він був сліпим, люди були зачаровані тим, що він міг працювати своїми руками і не тільки вмів готувати, але й робив це так добре, що міг навчати жінок.⁵¹

Перелік навчальних предметів коледжу тих років не приховував його релігійних цілей, тому майже всі навчальні програми передбачали вивчення Біблії. Але було зроблено пом'якшення щодо змісту біблійних уроків, які мали бути швидше історичними та практичними, аніж доктринальними. Відповідно, намагання зробити біблійні лекції обов'язковими у навчальному процесі для всіх студентів лишилося тільки заявою про наміри. І лише в 1886 р. вони стали розглядатися як обов'язкова частина шкільної освітньої системи, а не як факультативні заняття.⁵²

У 1885 р., через два роки президентства в коледжі, Літтлджон попросив про звільнення з посади. Утім, навіть за цей короткий строк він зумів дати новий імпульс коледжу Батл-Кріка.

Новим президентом коледжу з 12 червня 1885 р. став Уільям

⁵¹ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 271–281.

⁵² Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 142, 158–159.

Уоррен Прескотт, який здобув ступінь магістра мистецтв у Дартмутському коледжі. Він був енергійною людиною і не боявся відповідальності. Його дружина отримала освіту в Гарварді. Батько Прескотта був прихильником руху Уільяма Міллера 1840-х років. За часів керівництва Уільяма Прескотта вже існували гуртожитки для чоловіків і жінок, приміщення їдальні. Завдяки його впливу особлива увага у коледжі приділялась чистоті, етикету, благородству та благоговінню. У 1888–1889 рр. кількість студентів коледжу зросла до 534. Як академічна людина Прескотт не звик до фізичної праці, але намагався прищеплювати її студентам. Але, крім праці у видавництві, інші види навчання студентів професіям індустріального напрямку стали збитковими та неефективними і були припинені. Вивільнений від занять з фізичної праці час студенти коледжу стали використовувати для спортивних ігор.^{53,54}

З метою координації діяльності невпинно зростаючої кількості церковних навчальних закладів 28 листопада 1887 р. Прескотт був призначений на посаду першого секретаря відділу освіти при ГК, на якій пропрацював до 1897 р. Одночасно він залишався керівником трьох коледжів: перший був Батл-Кріку, другий – Юніон-Коледж (Union College), який він очолив у 1891 р. а третім став коледж Уолла-Уолла в штаті Вашингтон, яким він керував з 1892 р. Тобто, він обіймав посаду при Генеральній конференції і був керівником трьох коледжів одночасно! Наведені вище факти яскраво свідчать як про бурхливий розвиток освітньої системи у Церкві АСД, так і про брак кваліфікованих керівних кадрів для здійснення навчально-виховної роботи. У 1895 р. президентом коледжу Батл-Кріка став Джордж Кевнесс, що дещо зменшило навантаження на Прескотта.

У 1895 р. рішенням ГК було розпочато випуск адвентистського освітнього журналу, де описувались найкращі плани з виховної роботи та пропозиції батькам щодо домашнього навчання для їхніх дітей. Служіння Прескотта у відділі освіти ГК в кінці 1880 – початку 1890 рр. підготувало церкву до значного розширення і якісного зростання освітньої системи та дало можливість сформувати власну філософію у відповідності з місією.

Минуло шість років після припинення занять з фізичної праці в коледжі Батл-Кріка до часу, коли вони знову були введені до навчальної програми у 1895 р. Було організоване промисло-

⁵³ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 282–292.

⁵⁴ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 199.

ве відділення, яке служило як засобом навчання, так і джерелом доходу студентів. Робота у ньому включала різьбу по дереву, шиття, приготування їжі, в'язання, а також роботу з папером та картоном. Але ручна праця не була регулярною частиною навчальної програми і тому не була вимогою до всіх студентів.^{55,56}

Деякі роки перед тим, у 1891 р., Еллен Уайт переїхала до Австралії, де допомогла заснувати коледж Авондейл (Avondale College), який відкрився 28 квітня 1897 р. Він з успіхом утілював філософію адвентистської освіти, проголошену 1872 р. У своєму дослідженні «Школа Авондейл» Мілтон Хук прийшов до висновку, що програма цього коледжу була розроблена для втілення двох основних освітніх цілей: перетворення і розвиток характерів студентів і відповідна підготовка майбутніх служителів Церкви. Австралійський коледж мав ряд переваг, зокрема:

- 1) розташування у сільській місцевості;
- 2) акцент ставився на вивченні Біблії та включенні Писання у вивчення всіх інших предметів;
- 3) місіонерська діяльність студентів;
- 4) практична фізична праця використовувались як для фізичного розвитку студентів, так і для досягнення основних цілей коледжу;
- 5) була розроблена фінансова система допомоги студентам, які її потребували;
- 6) проводились розважальні та спортивні заходи, але вони не заважали загальному навчальному процесу.⁵⁷

Коледж Авондейл став дратівливим нагадуванням того, що коледж Батл-Кріка не виконав своєї місії. Цьому не сприяла обмежена земельна ділянка, на якій він розташовувався, та інертність керівництва коледжу щодо втілення реформ. Але у 1897 р. президентом коледжу Батл-Кріка став Едвард Александр Сазерленд. Він був дуже розумною людиною і став духовним реформатором закладу. Він посприяв тому, щоб студенти самі заробляли собі на навчання, працюючи в закладі. Згідно із навчальною програмою, вивчення Біблії було обов'язковим для всіх класів. Коледж пропонував великий набір промислово-професійних дисциплін. Були виключені курси, які не мали безпосередньої мети навчання

⁵⁵ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 293–311.

⁵⁶ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 200.

⁵⁷ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 232–233.

студента, а головна увага була зосереджена на проведенні коротких інтенсивних курсів практичних занять, щоб студент міг у майбутньому працювати за цією професією.

Цей підхід викликав критику деяких представників адміністрації коледжу, але Сазерленд залишався непохитним. Позитивним моментом стало придбання у 1897 р. для коледжу Батл-Кріка ферми площею у вісімдесят акрів. За короткий час студенти посадили тридцять акрів фруктових дерев, кущів та виноградних лоз, а решта п'ятдесят акрів використовувались для вирощування овочів. На додачу до цього один щедрий друг коледжу погодився надати закладу у безплатне користування протягом року свою фруктову ферму площею 16 акрів з хорошими житловими приміщеннями. Утім, додаткові земельні площі лише частково задовольняли можливості реформування стратегії коледжу Батл-Кріка.^{58,59}

Таким чином, відмовившись від університетських традицій та намагаючись досягти мети, з якою він був заснований, коледж став навчальним закладом з короткими профорієнтаційними курсами. Однак у період реформування навчальна програма коледжу докорінно змінилася у порівнянні з попередніми роками. У навчальному плані було зменшено акцент на класичному курсі вивчення латинської мови, а вивчення класичної грецької мови було замінене грецькою мовою Нового Завіту.

З 1898 р., завдяки реформі, концепція коледжу Батл-Кріка була змінена. Замість вищого навчального закладу, який присуджував ступені та видавав дипломи, він був перетворений на школу підготовки місіонерів. Замість того, щоб підкреслювати високі інтелектуальні досягнення, навчальний план відображав інтерес до речей практичного характеру. Метою адміністрації стала реалізація ідеалів, які були викладені Еллен Уайт.⁶⁰

Очевидно, що в період реформ коледж ужив серйозних зусиль, щоб зробити Біблію основою всіх настанов. Вивчення Біблії та місії церкви були інтегровані в усі його навчальні плани. Наприклад, мета предмету «Природознавство» полягала в усвідомленні студентами зв'язку між природною істиною, яку відкривала наука, та біблійною істиною. Давні мови (іврит, грецька, латинська) вивчалися з поси-

⁵⁸ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 312–331.

⁵⁹ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 241–242.

⁶⁰ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 256–257.

ланням на Святе Письмо. При вивченні сучасних мов (англійської, німецької, французької, іспанської) Біблія також використовувалась як основний підручник. Навіть у викладанні предмету «Домашнє господарство» вважалося, що з Біблії потрібно черпати необхідні істини. Усе це стало важливою спробою сприйняття світських, на перший погляд, предметів у світлі Біблії.

Оскільки викладачі коледжу Батл-Кріка експериментували з інтеграцією Святого Письма у різні предмети, іноді не вистачало необхідного балансу. Дехто зайняв крайню позицію, вважаючи Біблію єдиним підручником. Викладач Джон Тенні заявив, що може навчати англійської мови, використовуючи лише Біблію та твори Еллен Уайт. Маріон Кейді сказав, що може те саме зробити з вивченням фізики та інших наук, а Елмер Гарднер вважав, що всі необхідні принципи можна знайти в Біблії.

Занепокоений такими крайнощами, Сазерленд підготував у червні 1900 р. доповідь, у якій наголошував, що Біблія не повинна бути єдиною навчальною книгою, але завжди повинна залишатися єдиним підручником життєвих принципів. «Якщо потрібні факти, – казав він, – слід користуватися підручниками та довідниками», але всі знання повинні ґрунтуватися на принципах Писання.⁶¹

Такий підхід до освіти зробив Біблію основою всіх наук, а всі предмети викладалися в контексті християнського світогляду. Цю концепцію можна вважати найвеличнішим внеском Сазерленда у адвентистську систему освіти в часи його перебування в коледжі Батл-Кріка. Він не був першим з тих, хто винайшов цей метод, але був першим, хто намагався з певним успіхом втілити його у цьому донедавна непокірному коледжі. Деякі дослідники вважають, що в своїх реформах Сазерленд зайшов надто далеко.⁶²

У 1897 р. поживавився рух за створення початкових церковних шкіл. Добровольці з числа студентів адвентистських коледжів пішли викладати до новостворених церковних шкіл. Було достатньо шести дітей, щоб школа почала функціонувати. Ці події отримали назву «Рух 1897 року». Сазерленд був одним із ідейних натхненників цього руху. Важливим його компонентом стала жертовність, тому що ті, хто відгукнувся на заклик, отримували невисоку платню. Нові вчителі були настроєні на місію і готові були миритися з бідністю. Церковна система початкових шкіл зростала з приголомшливою

⁶¹ Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 279–282.

⁶² Marroquin M.E. The historical development of the religion curriculum at Battle Creek College. Battle Creek, Michigan, USA. 2001. P. 305.

швидкістю. З 1895 до 1900 року кількість початкових шкіл зростає з 18 до 220, де навчалось близько п'яти тисяч учнів.

12 квітня 1901 р. було прийнято рішення про переїзд коледжу Батл-Кріка. Для цього у травні була придбана велика ділянка землі у Барріен-Спрінгсі (штат Мічиган) за 140 кілометрів від Батл-Кріка. В результаті сталось те, що мало відбутися ще в 1872 р., коли шукали місце для побудови першої церковної школи. Коледж змінив назву на Emmanuel Missionary College, що визначило скоріше місіонерську, а не академічну спрямованість його роботи. Був зламаний зв'язок освітньої системи коледжу з намаганням бути подібним до державних закладів та закладів інших церков. Правда, цей переїзд викликав бурхливу критику тих, хто хотів зберегти статус-кво і вважав, що завдяки переїзду коледж утратить престиж. Та вже через місяць після переїзду Еллен Уайт схвалювала ці зміни. Пізніше цей коледж став частиною Університету Ендрюса, створеного у результаті обов'язок трьох коледжів та головної Богословської семінарії Церкви АСД.⁶³

Звернемо тепер увагу на освітню діяльність адвентистської церкви поза межами Північної Америки. У 1874 р., коли був посланий офіційний місіонер у Європу, і до кінця XIX ст. Церква АСД вже мала свої представництва також у Південній Америці, Південній Африці, Австралії, Індії та на островах Тихого океану. І звичайно, що з розвитком церкви на нових територіях виникала потреба у створенні церковних навчальних закладів. Тому ще до початку XX ст. вони з'явилися в Канаді, Англії, Австралії, Швеції, Німеччині, Африці, Аргентині, Данії, Бразилії та в ряді інших країн. У 1893 р. в Південній Африці неподалік від Кейптауна відкрився Claremont Union College – перший адвентистський коледж за межами США, який готував місіонерів для проповіді на Африканському континенті. Сьогодні цей навчальний заклад називається коледж Хельдерберг.

У 1894 р. була створена адвентистська місія Солюсі (від імені вождя племені) в Родезії (сьогодні Зімбабве), розташована на північ від ріки Лімпопо, яка створює природний кордон між Зімбабве та Південно-Африканською Республікою. Землю для місії надав бізнесмен-дослідник Сесіл Джон Родс. Коледж Солюсі на протязі своєї історії готував служителів церкви. У 1896 р. була відкрита початкова школа, а в 1929 р. уряд Південної Родезії надав дозвіл на підготовку вчителів. Їхнє навчання почалося у 1933 р. З метою розширення церковної місії на цій території у 1948 р. було відкрито ще й середню школу. У 1956 р.

⁶³ Wilbur A.B. A history of mission of Seventh-day Adventist education, 1844–1900. Washington, USA. 1987. P. 312–331.

рішенням Ради Регентів при ГК (Board of Regents of the General Conference) в Солюсі було утворено коледж. Упродовж своєї історії адвентистські навчальні заклади в місії Солюсі перебували в атмосфері політичної нестабільності й невідомого майбутнього. Коледж Солюсі пізніше став університетом і продовжує й сьогодні навчати тисячі африканських студентів.⁶⁴

Індію також не оминула адвентистська система освіти. Хоча в 1897 р. у Калькутті та деяких інших містах були створені школи середнього рівня, систематична богословська освіта тут з'явилася тільки в 1930 р., коли був заснований коледж у місті Бангалор. 28 серпня 1942 р. відкрився новий центр богословської підготовки – коледж Спайсера в місті Пуна. Згодом стало зрозумілим, що модель, яка була представлена американськими адвентистськими коледжами, виявилась недоцільною в індійському середовищі. Це пояснювалось тим, що корінне населення Індії було майже повністю нехристиянським. Тому біблійні назви та терміни, відомі американським християнам, викликали несприйняття серед місцевих жителів. Це змушувало майбутніх адвентистських служителів та місіонерів учити не тільки самі біблійні доктрини, але й те, як ці істини донести індійцям зрозумілими для них словами.⁶⁵

Подібно до ситуації в Індії, адвентистська освіта шукала шляхи відкриття своїх навчальних закладів на території Китаю. Китайські тисячолітні усталені звичаї стали викликом для втілення адвентистської філософії освіти в цій країні. Хоча робота була полегшена тим, що деякі її аспекти відповідали китайській цивілізації. Наприклад, такі китайські педагоги та мудреці, як Конфуцій, звертали увагу на виховання характеру. Більш того, погляд на Ісуса Христа, як зразкового вчителя і джерела мудрості, та Біблії як еталону істини та життя, мали спільні риси з постаттю Конфуція та ідеями китайських класичних книг. Китайські педагоги вчили також, що метою освіти є безкорисливе служіння людству.

Але, незважаючи на схожість, були й суттєві відмінності. Те, що китайці у своїй більшості не цікавились релігією, свідчило, що освіта в поєднанні з релігійними цілями є неприйнятною для китайського світогляду. Важливо зазначити, що навчання фізичної праці також не мало місця в системі китайської освіти, оскільки за традицією

⁶⁴ Mfume I.S. A study of select decisions that fostered the growth and development of Solusi University in Zimbabwe. Berrien Springs, Michigan, USA. 2002. P. 3–7.

⁶⁵ Ponniah M.M. The concept of contextualization and its implications for the Seventh-day Adventist theological education in India. Berrien Springs, Michigan, USA. 1986. P. 162–169.

китайські вчені повинні були користуватися тільки своїм розумом, а не фізичною силою. Так само китайська традиція однозначно забороняла здобуття жінками освіти. Неосвіченість вважалася навіть однією з жіночих чеснот.

Але завдяки відкриттю у 1904 р. школи для дівчат Бетель, її розширенню до рівня школи-інтернату та подальшому злиттю з теологічною школою для чоловіків – адвентисти змогли не тільки надавати освіту жінкам, але й організувати спільне навчання учнів обох статей. У середині 1920-х років адвентисти досягли значних успіхів щодо втілення своїх освітніх ідеалів на китайській землі. Цей вплив, з одного боку, залежав від тактовності та наполегливості таких людей, як Іда Томпсон та Дентон Ребок, а з іншого – від наслідків впливу західних ідей на прогресивні верстви китайського суспільства. Фактично до 1930-х років такі китайські лідери, як Чан Кайші, просили поради в адвентистських педагогів щодо розвитку світської освіти в Китаї.

У 1904 р. відкрився південно-китайський уніонний коледж (South China Union College) у Кантоні, який згодом переїхав до Гонконгу. У 1910 р. розпочав роботу Китайський навчальний інститут, який працював до 1951 р. Тайванський адвентистський коледж, заснований 1952 р., не зміг врятуватися від руйнівних наслідків Китайської революції та війни.⁶⁶

Що ж до великого регіону Південної Америки, то в 1899 р. був відкритий адвентистський коледж Рівер Плейт в Аргентині. Незважаючи на нестачу коштів, що було пов'язано з періодичними фінансовими кризами в цій країні, коледж поступово розвивався. Саме гаряча віра простих членів церкви, які віддавали своїх дітей навчатися не до державної школи, а саме до цього коледжу, була рушійною силою для розвитку адвентистської освіти в Аргентині.⁶⁷

Не можна обминути увагою й унікальну історію адвентистської освіти в Перу. У 1909 р. сім'я місіонерів із США Фердінанд («Фернандо») та Анна Столл вирушили служити до Південної Америки. Вони працювали серед корінних перуанських племен, жителі яких не вміли читати. Тому в 1911 р. питання продажу адвентистської літератури поступилося місцем перед потребою створення шкіл для корінного населення. У 1913 р. Столл заснував першу школу, що налічувала 150 учнів. У ній навчалися як діти віком від 5 років, так

⁶⁶ Handel L. A history of Seventh-day Adventist higher education in the China Mission, 1888–1980. 1982. P. 190–192.

⁶⁷ Wensell E.H. River Plate College: an historical study of a missionary institution, 1989–1951, USA. 1982. P. 291–299.

і старші – середнього віку. Учні вчилися читанню, письму, арифметиці, гігієні та релігії. Упродовж наступних десяти років Фердинанд Столл то верхи на мулі чи коні, а пізніше й на мотоциклі подорожував країною, щоб відкривати нові школи, лікарні та церкви. У школах викладалися лише ази науки, але цього було достатньо, щоб тубільці могли читати Слово Боже та не бути ошуканим продавцями на ринку через невміння рахувати. Система адвентистської освіти повністю охопила район озера Тітікака і нараховувала близько 200 шкіл, які варіювалися між собою від скромних сільських домашніх шкіл до великих інтернатів. Перепис 1940 р. показав, що в районі озера Тітікака майже всі освічені протестанти серед корінних народів є адвентистами. Адвентизм у Перу допомагав вирішувати проблему колективного невігластва, яке було вигідним тогочасній владі та католицькому духовенству. Коли корінні народи здобули освіту, вони почали усвідомлювати, що на них наживалися експлуататори, і почали подавати на них в суд. Так адвентистська система освіти допомагала вирішувати проблему соціальної несправедливості та формувала у перуанців почуття власної гідності.

Але ця діяльність не залишилася без спротиву. Наприклад, 3 квітня 1913 р. католицький єпископ міста Пуно Валентин Ампуєро підбурив натовп із 200 людей, багато з яких були напідпитку, і повів їх громити протестантських «еретиків». Відбулися погроми адвентистських будинків, багатьох адвентистів забрали до в'язниці. На щастя, преса була на стороні скривджених. У результаті адвентисти були виправдані та звільнені. Дослідники вважають цей інцидент стимулом для прийняття в Перу конституційної поправки від 20 жовтня 1915 р., яка гарантувала свободу віросповідання. Вдячні жителі міста Пуно встановили пам'ятник Фердинанду Столлу на головній площі міста перед муніципальною будівлею та школою.⁶⁸

Історія медичної освіти у Церкві АСД

Історія адвентистської медичної освіти починається з 1876 р., коли в Інституті реформи здоров'я Батл-Кріка була усвідомлена нагальна потреба у кваліфікованому медичному персоналі. Доктор Джон Келлог, випускник медичного коледжу Белв'ю, став головним лікарем. Також був великий попит на освічених медсестер.

Джон Келлог, перспективний молодий чоловік, отримав чудову медичну освіту і ступінь магістра у 1875 р. завдяки

⁶⁸ Teel C. The Radical Roots of Peruvian Adventism. Hagerstown, Maryland, USA. 1990. P. 5-15.

моральній та фінансовій підтримці Джеймса та Еллен Уайт. Він прагнув здійснити реформу у сфері охорони здоров'я. Протягом року після початку головування в Інституті реформи здоров'я Батл-Кріка він перейменував цей медичний заклад у Санаторій Батл-Кріка, вважаючи, що це допоможе підняти його імідж. У 1877 р. доктор Келлог відкрив Школу гігієни при санаторії. Програма школи містила декілька курсів із догляду за хворими і стала передвісником школи медсестер. Програма працювала успішно протягом декількох років. Доктор Келлог був там головним викладачем. Першу лекцію 14 січня 1878 р. відвідало 75 студентів. За десять днів їхня кількість зросла до 150. Поруч із заняттями з медицини та гігієни вивчалися анатомія, фізіологія, хімія, фізика, фізіологія та психіатрія.

Однією з перших студенток школи гігієни стала Елла Кларк, майбутня дружина Джона Келлога. Багато студентів, які закінчили навчання, допомагали в організації та розвитку асоціацій здоров'я та стримання, які мали велику популярність на той час у США. Багато з них згодом присвятили життя медико-місіонерській роботі. Гігієнічний курс містив не тільки погляд на здоровий спосіб життя, але також розділи теоретичного та практичного навчання, необхідного для кваліфікованих працівників.

Історія адвентистської школи підготовки медсестер тісно пов'язана з санаторієм Батл-Кріка, бо кількісно поповнювала його медичний персонал. За декілька років після відкриття школи гігієни, доктор Джон Келлог рекомендував відкрити школу підготовки медсестер при коледжі Батл-Кріка. Він писав: «Ми говоримо від імені цієї гігієнічної школи. Ми вважаємо, що це необхідно. Повинні бути... люди, які розуміють, що робити в лікарняній палаті. Вони повинні знати, як подавати компреси, ванни тощо».⁶⁹

Але ці прагнення не отримали підтримки з боку керівництва церкви. Навесні 1883 р. доктор Келлог, за власною ініціативою, офіційно запросив молодих жінок прийти в санаторій і записатися на курс з основ догляду за хворими та масажу. Кожна студентка могла оплатити фінансові витрати на навчання за рахунок роботи в санаторії. Цей захід вважався доцільним, оскільки молоді жінки отримували додатковий практичний досвід. Якщо на початку лише дві дівчини виявили бажання пройти навчання, то у 1900 р. кількість випускників зросла до 150.

Вплив Еллен Уайт відчувався в реформі охорони здоров'я, створенні церковних медичних установ та розвитку освітніх закладів.

⁶⁹ Advent Review and Sabbath Herald. Berrien Springs, Michigan, USA. 1877. P. 197.

Однак вона не брала безпосередньої участі в розвитку школи підготовки медсестр. Вона не займала тут ані посади адміністратора, ані викладача, але була з нею тісно пов'язана. Іноді вона виступала з доповідями, відвідувала адміністративні заходи та регулярно спілкувалася з доктором Келлогом. Її погляди щодо реформи охорони здоров'я стали частиною навчальної програми.

Правила поведінки в школі були суворими, але студенти їх виконували. За неповагу до них та недбалість у виконанні службових обов'язків медсестер звільняли негайно.

У курс навчання входили гідротерапія, гімнастика, шведська гімнастика, масаж та використання електроенергії у медичних цілях. Пізніше були додані дієта для хворих, вивчення видів і причин виникнення поширених хвороб та способів їхнього лікування, акушерство та гінекологія, перев'язування простих ран, надання першої медичної допомоги.

У 1888 р. адміністрація коледжу запропонувала додаткові заняття для охочих стати медико-місіонерами. Згодом вони стали місіонерами та вчителями у церковних медичних закладах. У 1891 р. Школа підготовки медсестер змінила назву на Медико-місіонерську школу підготовки медсестер (Medical Missionary Training School for Nurses). Це була перша програма підготовки медико-місіонерів у Церкві АСД.

У міру зростання популярності цієї школи доктор Келлог прийняв рішення не допускати на навчання тих, хто цікавився цією професією лише заради фінансової винагороди. Певний час школа не приймала тих, хто не давав згоди попрацювати п'ять років у санаторії Батл-Кріка або в аналогічній установі після закінчення навчання. Потенційні студенти повинні були підписати декларацію про те, що вони в майбутньому стануть медико-місіонерами. Деякі медсестри не отримували своїх дипломів навіть після закінчення курсу навчання, поки деякий період часу не займалися якою-небудь місіонерською діяльністю.

Навчальна програма підготовки медсестер цієї школи суттєво відрізнялась від програм аналогічних навчальних закладів у кінці XIX ст. Поряд з освоєнням необхідних предметів з медсестринської справи проводились уроки з вивчення Біблії, щоб майбутні медичні працівники могли задовольнити не тільки фізичні, але й духовні потреби пацієнтів. Медсестра повинна була пам'ятати, що кожна лікарняна кімната – це місіонерське поле.

До 1885 р. школа підготовки медсестр та коледж Батл-Кріка здійснювали взаємовигідну співпрацю, обмінюючись досвідом та можливостями. При цьому обидва навчальні заклади мали власну адміністрацію.

У 1901 р. коледж Батл-Кріка переїхав до Берріен-Спрінгса. А в 1903 р. в санаторії Батл-Кріка був відкритий новий коледж, на цей раз під управлінням доктора Джона Келлога. Але новостворений навчальний заклад уже не мав зв'язку ні з його попередником, ні з ГК Церкви АСД. І навчання медико-місіонерів в Батл-Кріку було припинене.⁷⁰

24 серпня 1905 р. у місті Лома Лінда (штат Каліфорнія) був заснований Коледж медичних євангелістів. Його мета полягала у підготовці медико-місіонерів для задоволення потреб служіння Церкви АСД в США та за кордоном. Першими курсами, які були створені для досягнення цих цілей, стали: медико-євангельське навчання, курси медсестер, гігієнічна кулінарія та випічка. Офіційне відкриття цієї установи відбулося 4 жовтня 1906 р. А 13 грудня 1909 р. коледж отримав офіційне визнання штату Каліфорнія. Медико-місіонерський курс, розпочатий у 1909 р., тривав до 1923 р. У 1922 р. при коледжі відкрилася школа дієтології, яка замінила курс гігієнічної кулінарії та випічки. Школа медичних технологій була заснована у 1937 р., а Школа рентгеновської техніки та Школа фізіотерапії – у 1941 р. Школа стоматології відкрилася при коледжі у 1953 р., а навчальні програми зі стоматологічної гігієни та трудової терапії – у 1959 р. У 1940-х р. почала роботу аспірантура у сфері клінічної медицини, а в середині 1950-х рр. – аспірантура з фундаментальних фізичних наук, сестринської справи та дієтології.

Коледж офіційно змінив назву на Університет Лома Лінда 1 липня 1961 р. Саме в цей період коледж Ла-Сьєрра і Тихоокеанський уніонний коледж об'єдналися з новоствореним університетським комплексом, що відкрило для нового навчального закладу ширші можливості у двадцяти основних сферах його діяльності. Об'зв'язок різноманітних шкіл коледжу забезпечило те, що сьогодні називається «Медична команда» («Medical team»). Сьогодні випускники коледжу разом працюють у місіонерських пунктах у всьому світі та в адвентистських лікарнях США. Дехто займається приватною практикою, деякі – освітньою або ж іншими видами діяльності.⁷¹

Проблема акредитації

Однією з основних причин, з якої адвентисти розробили власну шкільну систему, було побоювання, що світський вплив зруйнує

⁷⁰ Janković M. The development of first school of nursing in the Seventh-day Adventist church, USA. 2018. P. 83–112.

⁷¹ Otto L.W. An historical analysis of the origin and development of the College of Medical Evangelists. California, USA. 1962. P. 371–374.

віру їхніх дітей. Оскільки адвентисти прагнули втілити у життя свою філософію освіти, вони не відчували необхідності отримувати схвалення неадвентистів. Протягом XIX – початку XX ст. всі адвентистські школи функціонували майже без впливу зі сторони державної влади. Але така ситуація почала помітно змінюватися у 1920-х роках. Під час Першої світової війни через нестабільну політичну ситуацію в Європі та Жовтневу революцію в Російській імперії 1917 р. в США поширився рух щодо недовіри новим іммігрантам, бо вважалося що вони принесуть свої анархічні настрої у Північну Америку. І ця недовіра поступово поширилась також на недержавні та церковні навчальні заклади. Були навіть випадки, коли в окремому штаті приймалась постанова про заборону дітям відвідувати перших вісім класів у будь-яких інших школах, крім державних. Цей тиск призвів до того, що початкові та середні школи Церкви АСД повинні були відповідати стандартам, установленим Державним департаментом освіти США, інакше їм загрозувало закриття. Щодо адвентистських вищих навчальних закладів, то проблема акредитації найперше нависла над медичною школою в Лома Лінді з боку Американської медичної асоціації.

З цієї причини у 1915 р. ГК прийняла рішення, що коледж медичних євангелістів Лома Лінда буде добиватися прийняття Американською медичною асоціацією (АМА) рішення, згідно із яким його випускники могли отримати загальне визнання кваліфікованих лікарів. У 1922 р. коледж отримав рейтинг «А» від АМА, але незабаром стало відомо, що для того, щоб зберегти його, навчальний заклад повинен приймати тільки тих студентів, які закінчили підготовчі курси в акредитованому коледжі.

Це призвело в 1920-х рр. до інтенсивних дебатів у церковному керівництві над питанням про те, чи повинні церковні коледжі прагнути державної акредитації. Багато людей побоювалися, що така акредитація змусить адвентистські інституції відкинути свої унікальні риси і стати схожими на світські школи.

У 1928 р. церква заснувала Раду регентів Церкви АСД (Seventh-day Adventist Board of Regents) і наступного року Асоціацію коледжів і середніх шкіл Церкви АСД (Association of Seventh-day Adventist Colleges and Secondary Schools) з надією, що вони можуть функціонувати, як необхідні агентства акредитації. Коледж Тихоокеанського союзу (Pacific Union College) в Каліфорнії став у 1932 р. першим адвентистським коледжем, який отримав акредитацію від Ради засновників Церкви АСД. Наступного року він отримав акредитацію від Північно-західної асоціації середніх та вищих шкіл (Northwest Association of Secondary and Higher Schools). Коледж Уолла отримав

аналогічне схвалення у 1935 р. До 1936 р. ГК скасувала всі обмеження на акредитацію. Після того, як адвентистські установи стали акредитованими, вони почали поступово змінювати свою функцію з підготовки церковних працівників для того, щоб пропонувати широкий спектр програм своїм членам, більшість з яких знайде роботу поза межами церковної організації.

Найбільша вимога акредитаційних установ полягала у збільшенні на факультетах адвентистських коледжів кількості викладачів з науковими ступенями. Для забезпечення цієї умови потрібно було відвідувати світські університети. Це було дорого, але що важливіше, церковні лідери побоювались, що популярність теорії еволюції, критика представників державних освітніх відділів ліцензування спеціальностей та інші інтелектуальні побудови зруйнують віру тих, кого туди посилають для отримання необхідних магістерських та докторських ступенів. І хоч адміністрації коледжів намагалася посилати туди тільки зрілих та авторитетних адвентистів, окремі з них усе ж втрачали віру. Деякі викладачі, отримавши науковий ступінь, вже не мали твердої прихильності до цілей та цінностей адвентистської освіти.

Необхідність акредитації навчальних закладів, яку відчували американські адвентисти у 1920-х – 1930-х рр. стала очевидною для церковної організації за межами США у 1950-х – 1960-х рр. У деяких випадках вдавалося отримати схвалення держави для навчальних закладів шляхом модернізації персоналу та об'єктів. В інших випадках варіантом вирішення проблеми була програма прив'язок до одного з американських коледжів. У 1953 – 1954 рр. першою партнерською програмою стало обов'язок австралійського коледжу Авондейл з Тихоокеанським уніонним коледжем.^{72,73}

Деякі викладачі Тихоокеанського уніонного коледжу провели академічні роки викладання в Авондейлі. В результаті студенти австралійського коледжу отримали кваліфікацію Тихоокеанського уніонного коледжу. Подібні моделі взаємовідносин пізніше виникли між коледжем Ньюболд (Англія) та Колумбійським уніонним коледжем, між Близько-східним коледжем (Ліван) та університетом Лома Лінда, між Адвентистською семінарією Західної Африки та Університетом Ендрюса.

⁷² Schwarz R. W. Light Bearers to the Remnant. California, USA. 1979. P. 522–525.

⁷³ Land G. Historical dictionary of Seventh-day Adventists. Lanham, USA. 2005. P. 88.